

Diurnenge de Rams (C)

Text de l'Evangelí (Lc 22,14-23,56): Quan va arribar l'hora, Jesús es posà a taula amb els apòstols i els digué: «Com desitjava menjar amb vosaltres aquest sopar pasqual abans de la meva passió! Perquè us asseguro que ja no el menjaré més fins que la Pasqua trobi el seu compliment en el Regne de Déu». Llavors prengué una copa, digué l'acció de gràcies i afegí: «Preneu això i repartiu-vos-ho, perquè us asseguro que des d'ara ja no beuré més del fruit de la vinya fins que haurà arribat el Regne de Déu».

Després prengué el pa, digué l'acció de gràcies, el partí i els el donà tot dient: «Això és el meu cos, entregat per vosaltres. Feu això, que és el meu memorial». I, havent sopat, féu igualment amb la copa, tot dient: «Aquesta copa és la nova aliança segellada amb la meva sang, vessada per vosaltres. Però sapiguen que la mà del qui em traeix és a prop meu en aquesta taula. El Fill de l'home fa el seu camí, com havia estat fixat per endavant, però ai de l'home que el traeix!».

Llavors començaren a preguntar-se els uns als altres quin d'ells seria capaç de fer una cosa així. Després hi hagué entre ells una discussió sobre quin havia de ser tingut pel més important. Jesús els digué: «Els reis de les nacions les dominen com si en fossin amos, i els qui tenen poder damunt d'elles es fan dir benefactors. Però vosaltres no heu d'actuar pas així: el més important entre vosaltres ha d'ocupar el lloc del més jove, i el qui mana, el lloc del qui serveix. Perquè, ¿qui és més important, el qui seu a taula o el qui serveix? ¿No ho és el qui seu a taula? Doncs jo, enmig de vosaltres, sóc com el qui serveix. Vosaltres sou els qui heu perseverat amb mi en els moments de prova, i així com el meu Pare m'ha concedit la reialesa, jo també us la concedeixo a vosaltres: menjareu i beureu a

la meva taula en el meu regne, us asseureu en trons i jutjareu les dotze tribus d'Israel.

»Simó, Simó, mira que Satanàs us ha reclamat per sacsejar-vos com es garbella el blat, però jo he pregat per tu, perquè no defalleixi la teva fe. I tu, quan t'hauràs penedit, enforteix els teus germans». Pere li digué: «Senyor, estic disposat a anar amb vós a la presó i a la mort!». Però Jesús li respongué: «T'ho asseguro, Pere: avui no cantarà el gall que no hagi negat tres vegades que em coneixes».

Després els digué: «Quan us vaig enviar sense bossa ni sarró ni sandàlies, ¿us va faltar alguna cosa?». Li respongueren: «No res». Ell els digué: «Doncs ara, el qui tingui una bossa, que la prengui, i que faci el mateix el qui tingui un sarró. I el qui no tingui espasa, que es vengui el mantell i se'n compri una. Perquè us asseguro que s'ha de complir en mi allò que està escrit: 'Ha estat comptat entre els malfactors'. Tot el que es refereix a mi s'està complint». Ells digueren: «Senyor, aquí hi ha dues espases». Ell els respongué: «Ja n'hi ha prou!».

Llavors sortí i se'n va anar, com de costum, a la muntanya de les Oliveres. El seguiren també els deixebles. Arribat al lloc, els digué: «Pregueu demanant de no caure en la temptació». Després se separà d'ells cosa d'un tret de pedra, s'agenollà i pregava dient: «Pare, si ho vols, aparta de mi aquesta copa. Però que no es faci la meva voluntat, sinó la teva». Llavors se li va aparèixer un àngel del cel que el confortava. Ple d'angoixa, pregava més intensament, i la seva suor semblava com gotes de sang que caiguessin fins a terra. Quan s'aixecà de la pregària, anà cap als deixebles i els va trobar adormits de la tristor. Els digué: «Per què dormiu? Aixequeu-vos i pregueu, per no caure en la temptació».

l'anomenat Judes, un dels Dotze, anava al davant d'ells i s'acostà a Jesús per besar-lo. Jesús li digué: «Judes, ¿amb un bes traeixes el Fill de l'home?». Els qui eren al voltant de Jesús, en veure el que estava a punt de passar, digueren: «Senyor, ¿ataquem amb l'espasa?». I un d'ells va donar un cop d'espasa al criat del gran sacerdot i li tallà l'orella dreta. Però Jesús va dir: «Deixeu-los fer!». I tocant-li l'orella, el va guarir. Després Jesús digué als grans sacerdots, als caps de la guàrdia del temple i als notables que havien vingut per detenir-lo: «Heu sortit armats amb espases i garrots, com si fos un bandoler. Mentre era amb vosaltres al temple cada dia, no vau gosar agafar-me. Però ara és la vostra hora: l'hora del poder de les tenebres».

El van agafar, doncs, i se'l van endur a la casa del gran sacerdot. Pere seguia de lluny. Van encendre foc al mig del pati, s'hi assegueren al voltant, i Pere es va asseure entre ells. Una criada el veié assegut vora el foc i, després de mirar-se'l fixament, va dir: «Aquest home també hi anava, amb Ell». Però ell ho negà: «No, dona; no el conec de res». Poc després, un altre el va veure i digué: «Tu també ets d'ells». Pere contestà: «No, home; no ho sóc pas». Cosa d'una hora més tard, un altre s'hi entossudí: «És veritat, aquest també era amb Ell: si fins i tot és galileu!». Però Pere va replicar: «No, home; no sé de què parles». A l'instant, mentre encara ell parlava, va cantar un gall. Llavors el Senyor va girar-se i mirà Pere; i Pere es recordà de les paraules que el Senyor li havia dit: «Abans que avui canti el gall, m'hauràs negat tres vegades». I així que va ser fora, va plorar amargament.

Mentrestant, els homes que custodiaven Jesús l'escarnien i li pegaven. Van tapar-li la cara i li preguntaven: «Fes de profeta! Endevina qui t'ha pegat!». I deien moltes més injúries contra Ell.

grans sacerdots i mestres de la Llei. Llavors van fer comparèixer Jesús a la sessió del consell i li digueren: «Si ets el Messies, digue'ns-ho». Ell els respongué: «Si us dic que sí, no em creureu, i si us faig preguntes, no em respondreu. Però des d'ara el Fill de l'home estarà assegut a la dreta del Déu totpoderós». Llavors tots van dir: «Per tant, tu ets el Fill de Déu!». Jesús els contestà: «Vosaltres mateixos dieu que ho sóc». Ells van dir: «Per què necessitem el testimoni d'algú, si nosaltres mateixos acabem de sentir-lo dels seus propis llavis?».

Aleshores es va aixecar tota l'assemblea i el dugueren a Pilat. Van començar així la seva acusació contra Ell: «Hem trobat aquest home que esgarria el nostre poble, prohibeix de pagar tributs al Cèsar i diu que és el Messies, el rei». Pilat el va interrogar: «¿Tu ets el rei dels jueus?». Ell li respongué: «Tu ho dius». Pilat digué als grans sacerdots i a la gent: «No trobo res en aquest home per a poder-lo inculpar». Però ells insistien: «Revolta el poble amb les seves doctrines per tot el país dels jueus, des de Galilea, on va començar, fins aquí». Pilat, en sentir això, preguntà si aquell home era galileu. Quan va saber que pertanyia a la jurisdicció d'Herodes, que també es trobava aquells dies a Jerusalem, li va enviar Jesús.

Herodes es va alegrar molt de veure'l. Feia temps que ho desitjava, perquè sentia a parlar d'Ell i esperava veure-li fer algun prodigi. L'anà interrogant llargament, però Jesús no li contestà res. Els grans sacerdots i els mestres de la Llei, que també hi eren presents, l'acusaven amb força. Finalment, Herodes, amb la seva tropa, el menyspreà i, per escarnir-lo, li va posar un vestit llampant i el tornà a enviar a Pilat. Aquell mateix dia, Herodes i Pilat, que abans estaven renyits, es reconciliaren.

Pilat va convocar els grans sacerdots, els altres dirigents i el noble.

i els digué: «M'heu presentat aquest home com un que desencamina el poble. Jo he procedit a interrogar-lo davant vostre i no he trobat res en les vostres acusacions per a poder-lo inculpar; ni tampoc Herodes, que ens l'ha tornat a enviar. Per tant, no ha fet res que mereixi la pena de mort. El faré assotar per escarmentar-lo i el deixaré lliure». Llavors tots alhora es posaren a cridar: «Mata'l, aquest! Deixa'ns lliure Barrabàs!». Barrabàs estava empresonat per uns disturbis que hi havia hagut a la ciutat i per assassinat. Pilat tornà a parlar-los amb el desig de deixar lliure Jesús. Però ells cridaven: «Crucifica'l, crucifica'l!». Pilat els digué per tercera vegada: «Però quin mal ha fet, aquest? Jo no he trobat que hagi comès res que mereixi la pena de mort. El faré assotar per escarmentar-lo i el deixaré lliure». Però ells insistien, demanant amb grans crits que el crucifiquessin. I la seva cridòria acabà per imposar-se. Pilat decidí de satisfer la seva petició: va deixar lliure l'home que era a la presó per disturbis i per assassinat, l'home que ells demanaven, i els va entregar Jesús, tal com ells volien.

Quan s'enduien Jesús, van agafar un tal Simó de Cirene, que venia del camp, i li carregaren la creu perquè la portés darrere d'Ell. El seguia una gran gentada del poble; moltes dones feien mostres de dol i el planyien. Jesús es girà cap a elles i els digué: «Filles de Jerusalem, no ploreu per mi; ploreu més aviat per vosaltres mateixes i pels vostres fills. Perquè vénen dies que la gent dirà: 'Sortoses les qui no tenen fills, les entranyes que no han engendrat i els pits que no han criat!'. Llavors començaran a dir a les muntanyes: 'Caieu damunt nostre!', i als turons: 'Cobriu-nos!'. Perquè, si tracten així l'arbre verd, què serà del sec?».

En portaven també dos més, que eren criminals, per executar-los amb Ell. Quan arribaren a l'indret anomenat la Calavera, hi van

crucificar Jesús amb els criminals, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra. Jesús deia: «Pare, perdona'ls, que no saben el que fan». Després es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus. El poble era allà mirant-ho, però les autoritats se'n reien dient: «Ell que va salvar-ne d'altres, que se salvi a si mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit!». També els soldats l'escarnien: se li acostaven a oferir-li vinagre i deien: «Si ets el rei dels jueus, salva't a tu mateix!». Sobre d'Ell hi havia un rètol que deia: «Aquest és el rei dels jueus».

Un dels criminals penjats a la creu l'injuriava dient: «¿No ets el Messies? Doncs salva't a tu mateix i a nosaltres!». Però l'altre, renyant-lo, li respongué: «¿Tu tampoc no tens temor de Déu, tu que sofreixes la mateixa pena? I nosaltres la sofrim justament, perquè rebem el que mereixen els nostres actes, però aquest no ha fet res de mal». I deia: «Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu Regne». Jesús li digué: «T'ho asseguro: avui seràs amb mi al paradís».

Era ja cap al migdia quan es va estendre per tota la terra una foscor que va durar fins a les tres de la tarda: el sol s'havia amagat. Llavors la cortina del santuari s'esquinçà pel mig. Jesús va cridar amb tota la força: «Pare, confio el meu alè a les teves mans». I havent dit això, va expirar.

Quan el centurió veié el que havia passat, donava glòria a Déu i deia: «Realment, aquest home era innocent». Tota la gent que era present en aquell espectacle, després de veure el que havia passat, se'n tornaven donant-se cops al pit. Tots els seus coneguts i les dones que l'havien seguit des de Galilea es mantenien a distància mirant-s'ho.

Hi havia un home bo i just que es deia Josen. Era membre del

Sanedrí, però no havia donat suport a la seva decisió i actuació. Era natural d'Arimatea, una vila jueva, i esperava l'arribada del Regne de Déu. Aquest home anà a trobar Pilat per demanar-li el cos de Jesús. Va baixar-lo de la creu, l'embolcallà amb un llençol i el va dipositar en un sepulcre tallat a la roca, on encara no havien posat mai ningú. Era el capvespre del dia de la preparació, a punt de començar el dissabte. Les dones que havien acompanyat Jesús des de Galilea seguiren fins allà, van veure el sepulcre i com hi dipositaven el cos de Jesús. Després se'n tornaren, prepararen olis aromàtics i perfums, i durant el dissabte van observar el repòs que la Llei prescrivia.

«Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan»

Fra Josep Mª MASSANA i Mola OFM

(Barcelona, Espanya)

Avui llegim el relat de la passió segons sant Lluc. En aquest evangelista, els rams joiosos de l'entrada a Jerusalem i el relat de la passió estan en relació mútua, tot i que el primer pas soni a triomf i el segon a humiliació.

Jesús entra a Jerusalem com rei messiànic, humil, pacífic, en actitud de servei i no com un rei temporal que usa i abusa del seu poder. La creu és el tron des d'on regna (no li falta la corona reial!), estimant i perdonant. En efecte, l'Evangelí de Lluc es pot resumir dient que revela l'amor de Jesús palesat en la misericòrdia i el perdó.

Aquest perdó i aquesta misericòrdia es mostren en tota la vida de Jesús, però d'una manera eminent es fan sentir quan Jesús és clavat a la creu. Què en són de significatives les tres paraules que, des de la creu, sentim avui dels llavis de Jesús!:

—Ell estima i perdona fins i tot als seus botxins: «Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan» (Lc 23,34).

—Al lladre de la seva dreta, que li demana un record en el Regne, també el perdona

i el salva: «Avui seràs amb mi al Paradís» (Lc 23,43).

—Jesús perdona i estima sobretot en el moment suprem del seu lliurament, quan exclama: «Pare, confio el meu alè a les vostres mans» (Lc 23,46).

Aquesta és l'última lliçó del Mestre des de la creu: la misericòrdia i el perdó, fruits de l'amor. A nosaltres ens costa tant, de perdonar! Si fem, però, l'experiència de l'amor de Jesús que ens excusa, ens perdona i ens salva, no ens costarà tant de mirar tothom amb una tendresa que perdona amb amor, i absol sense mesquinesa.

Sant Francesc ho expressa en el seu Càntic de les Criatures: «Lloat sigueu, oh mon Senyor, per aquells que perdonen pel vostre amor!».

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

- «Aprèn per què convé rebre el Cos de Jesucrist en memòria de la seva obediència fins a la mort; perquè els qui viuen, no visquin més de la seva pròpia vida, sinó de la vida d'Aquell que per ells va morir i va ressuscitar» (Sant Basi-li Magne)
- «El Senyor no ens ha salvat amb una entrada triomfal o mitjançant miracles poderosos. Jesús es va fer no res: va renunciar a la glòria de Fill de Déu i es va convertir en Fill de l'home, per a ser en tot solidari amb nosaltres pecadors. Es va humiliar i l'abisme de la seva humiliació, que la Setmana Santa ens mostra, sembla no tenir fons» (Francesc)
- «Jesús va pujar voluntàriament a Jerusalem, tot i saber que moriria de mort violenta, a causa de la contradicció dels pecadors (cf. He 12,3)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 569)

Altres comentaris

«Beneït el qui ve, el Rei, en nom del Senyor»

Mn. Antoni CAROL i Hostench

Avui, la Missa comença amb la benedicció de les palmes i la processó d'ingrés al temple. Així, el Diumenge de Rams rememora l'entrada "trionfal" del Crist-Rei a la Ciutat Santa, pocs dies abans de la seva Passió. És la seva darrera i definitiva pujada a Jerusalem: aquest ascens acabarà en la Creu. Pocs dies abans, el Mestre havia ressuscitat Llätzer i a la ciutat hi havia una gran expectació.

Avui Jesús se'ns presenta en la seva condició de Rei. Aquesta vegada sí que Ell permet que la gentada l'aclami com a Rei. El Divendres Sant confirmarà la seva condició reial davant de Ponç Pilat, la màxima autoritat civil del lloc. Però el seu regnat no és mundà. Així li ho va fer saber al governador, i així ens ho ensenya avui.

En efecte, Ell és Rei dels pobres: arriba «muntant sobre un ruc», tal como ho havia anunciat el profeta Zacaries (Za 9,9). «No arriba en una sumptuosa carrossa reial, ni a cavall com els grans del món, sinó en un ruc que li han prestat» (Benet XVI). I és que Déu sempre actuà amb suavitat: quan arribà al món (una establia, una menjadora, uns bolquers); quan "marxà" del món (un burro, una creu, un sepulcre). Tot amb suma delicadesa, com per a no donar-nos un ensurt ni incomodar la nostra llibertat.

Amb aquest Rei serà «anunciada la pau a les nacions» i «seran trencats els arcs de guerra» (Za 9,10). Sí, el Crist convertirà la creu en un "arc trencat": la Creu ja no servirà com instrument de tortura, burla i execució, sinó com a tro des del qual regnar tot donant la vida pels altres.

Finalment, les multituds el reben tot aclamant-lo: «Beneït el qui ve, el Rei, en nom del Senyor» (Lc 19,38). Aquell dia degueren ser alguns milers; en el segle XXI som molts milions les veus que «de mar a mar, fins els confins de la terra» (Za 9,10) li cantem en el "Sanctus" de la missa: «Beneït el qui ve en nom del Senyor. Hosanna en el cel».